

DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

a lăsatului sec de carne

APOSTOL. I CORINTENI 8, 8-13; 9, 1-2

Fraților, nu mâncarea ne va așeza înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Fiindcă, de te-ar vedea cineva pe tine, cel ce ai cunoștință, că șezi la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a

murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu. Oare, nu sunt eu liber? Nu sunt eu Apostol? N-am văzut eu pe Iisus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea întru Domnul? Dacă altora nu le sunt Apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele întru Domnul.

EVANGHELIE. MATEI 25, 31-46

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci, dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la

Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei preamici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

TÂLCUIRI

De aceea să fim înțelepți și cu dreaptă socoteală, păstrând întotdeauna înaintea ochilor noștri duhovnicești chipul Înfricoșătoarei Judecăți.

Statisticienii socotesc că pe fața pământului există un miliard și jumătate de locuitori. Dintre toți aceș-

tia nu există nici măcar o singură persoană care, folosindu-și însușirile minții, să vă poată spune ce se va întâmpla cu lumea la sfârșitul veacurilor și ce se va întâmpla cu noi când vom muri. Și toate miile de milioane de oameni care au trăit pe pământ înaintea

noastră nu ne puteau spune în nici un chip, prin în-sușirile minții lor, cu hotărâre și fără tăgadă, despre sfârșitul lumii, și ce ne așteaptă după moarte – ceva ce să putem pricepe cu adevărat, cu mințile și cu inimile noastre. Viața noastră este scurtă și zilele noastre sunt numărate, dar veacurile sunt lungi- socotite în sute și sute de ani. Care dintre noi poate să îmbrățișeze veacurile de la hotarele lor până la sfârșitul lor, și să vadă lucrurile cele de pe urmă și să ne povestească tuturor celorlalți, spunând: „La sfârșitul veacurilor va fi așa și așa; cu lumea va fi așa și așa și cu oamenii va fi așa și așa.”? Nimeni. Cu adevărat, nimeni dintre toți oamenii care au existat, numai dacă s-ar fi aflat vreunul care să ne lămurească, fiindcă pătrunsese în mintea Ziditorului lumii și al omenirii, și ar fi văzut întregul plan al facerii, și că acela ar fi fost viu și conștient înainte de începutul lumii, și a avut o viziune limpede a sfârșitului veacurilor și al întâmplărilor care vor hotărî sfârșitul. Există vreun asemenea om printre miliardele care au trăit în tot acest timp? A existat vreunul din acesta, de la începutul lumii și până acum? Nu; nici nu este și nici nu va fi. Au fost văzători cu duhul și prooroci care, nu din mințile lor, ci din descoperirea

lui Dumnezeu, au spus ceva - pe scurt și nedesăvârșit – despre ceea ce va fi la sfârșit, nu cu scopul prea mare, de a da o descriere amănunțită a sfârșitului lumii astfel ca, prin Voia lui Dumnezeu, să atenționeze oamenii prin viziunile lor pentru, a părăsi calea cea fără de lege și să se pocăiască și să cugete mai mult la vremea cea hotărâtoare care urmează să vină, decât la lucrurile cele mărunte și trecătoare care ascund precum un nor, întâmplarea înfricoșătoare și cumplită, prin care se va sfârși viața întregii lumi și tot ceea ce înseamnă existență a lumii acesteia, și stelele în mersul lor și ziua nu va mai urma după noapte și nici noaptea după zi.

Unul, numai Unul singur ne-a vorbit limpede și desăvârșit despre tot ceea ce se va întâmpla la sfârșitul

veacurilor: Domnul nostru Iisus Hristos. Dacă cineva ar spune ceea ce a spus El despre sfârșitul lumii, nu l-am crede, chiar dacă ar fi cel mai mare înțelept. Dacă ar vorbi din înțelegerea sa omenească și nu din descoperirea dovedită a lui Dumnezeu, nu l-am crede. Pentru înțelegerea și socotința omenească, oricât de înaltă ar fi această treaptă, noi suntem prea mici ca să ajungem la începutul și sfârșitul lumii. Înțelegerea nu-și găsește rostul acolo unde trebuie viziune. Avem

nevoie de un văzător cu duhul, tot așa de limpede cum vedem soarele - pentru a vedea lumea întregă de la începuturi până la sfârșitul ei, cât și începutul și sfârșitul veacurilor. A fost numai unul singur în stare să facă aceasta: Domnul Iisus Hristos. Numai în El putem și trebuie să credem, atunci când ne spune ce se va întâmpla la sfârșit. Pentru că tot ceea ce a proorocit El a ajuns să se întâmple atât persoanelor ca Petru și Iuda și altor Apostoli, anumitor popoare, cum ar fi evreii, și anumitor locuri, cum ar fi Ierusalim, Capernaum, Betsaida și Corazin, și Bisericii lui Dumnezeu, întemeiată pe sângele Lui. Numai proorocia Lui asupra întâmplărilor ce vor avea loc la sfârșitul lumii, despre sfârșitul ei și Judecata de Apoi nu s-a împlinit încă. Dar

cel ce are ochi să vadă poate să vadă limpede că, în zilele noastre, au început deja să se arate în lume acele întâmplări despre care ne-a vorbit El, că vor fi semne ale apropierii sfârșitului lumii. N-a apărut o mulțime de fabricanți de fericire, căutând să-L înlocuiască pe Hristos și învățătura Lui, prin ei dimpreună cu teoriile lor? Nu s-a ridicat neam peste neam și împărăție peste împărăție? Nu se cutremură pământul, și inimile noastre dimpreună cu el, de multe războaie și revoluții care ne cuprind planeta? Nu-L trădează mulți pe Hristos și nu sunt mulți, cei care pleacă din Biserica Lui? Nu s-a înmulțit fărădelegea și dragostea multora s-a răcit? Și nu s-a propovăduit în lume Evanghelia lui Hristos, spre mărturie la toate neamurile (Matei 24:3-14)? Este adevărat că vine toată răutatea, și ea vine

Înfricoșătoarea judecată

cu grabă și fără întârziere. Este adevărat că Antihrist încă nu a venit, dar fiecare neam are înaintemergători și prooroci de-ai lui. Este adevărat că de la începutul lumii și până acum încă nu ne-a cuprins cea mai mare strâmtorare, nici horcăitul morții de neîndurat, dar se poate vedea limpede nenorocirea adusă de toți oamenii spirituali, care așteaptă venirea lui Hristos. Este adevărat că soarele încă nu s-a întunecat, nici luna nu a rămas fără lumină, nici stelele nu au căzut de pe cer - dar, când toate acestea se vor dezlănțui, nu se va mai scrie nici nu se va mai vorbi nimic despre aceasta. Inimile oamenilor se vor umple de frică și cutremur, limbile oamenilor vor îngheța și ochii oamenilor vor privi, cu privirea adunată, știind acum că nu mai au nici o scăpare, întunericul înfricoșător de pe pământ, fără să mai existe zi și cerul fiind lepădat de stele. Dintr-odată, în acest întuneric, se va arăta semnul Fiului Omului, o Cruce strălucitoare se va întinde de la răsărit până la apus și de la miazănoapte până la miazăzi, de o strălucire pe care soarele de deasupra capetelor noastre nu a dobândit-o niciodată. Și atunci, toți oamenii de pe pământ Îl vor vedea pe Domnul Iisus venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă. Și mulțimile de îngeri vor suna din trâmbiță și toate neamurile de pe pământ se vor strânge înaintea Lui; trâmbițele vor suna pentru o adunare, așa cum nu a mai fost niciodată de la întemeierea lumii și va vesti Judecata cea de Apoi.

Toate aceste semne și întâmplări, care vor avea loc la sfârșitul lumii și al veacurilor, sunt povestite și în alt loc din Sfânta Evanghelie. Cu toate acestea, Evanghelia de astăzi arată așezarea cea din urmă a raporturilor dintre timp și veșnicie, între cer și pământ, între Dumnezeu și omenire. Ea descrie Judecata de Apoi și în ce chip se va arăta aprinderea mâniei Domnului (Sofonie 2:2). Aceasta ne arată nouă clipa cea înfricoșătoare - cea mai plină de bucurie pentru cei drepti - când mila lui Dumnezeu va lăsa locul judecării lui Dumnezeu. Atunci va fi prea târziu pentru fapte bune și prea târziu pentru pocăință. Când plângerea nu va mai primi nici un răspuns și când lacrimile noastre nu vor mai cădea în mâinile îngerilor.

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Așa cum în pilda Fiului risipitor, Dumnezeu Se arată cu chip de om, aici Hristos este numit Fiul Omului. El este și nimeni altcineva decât El. Când El va veni în lume a doua oară, atunci nu va mai veni necunos-

cut și umil, așa cum a făcut de data cea dintâi, ci va veni pe față și întru slavă mare. Prin această slavă se înțelege, mai întâi, slava pe care Hristos a avut-o din veșnicie, mai înainte de a fi lumea (Ioan 17:5) și, în al doilea rând, slava biruinței asupra lui Satan, asupra lumii celei vechi, și asupra morții. El nu va veni singur, ci însoțit de toți sfinții îngeri, al cărui număr este de necuprins, și El va veni împreună cu ei pentru că ei, ca slujitori și războinici ai lui Dumnezeu, au luat parte atât la lupta împotriva diavolului, cât și la biruința asupra lui. De aceea El are bucuria de a împărtăși cu ei slava. Și, pentru a întregi chipul minunat al acestei întâmplări, se arată lămurit faptul că, toți îngerii vor veni cu Domnul. Nu se mai spune că îngerii lui Dumnezeu au fost de față și la alte întâmplări. Ei s-au arătat întotdeauna în număr mai mare sau mai mic, dar la Judecata de Apoi vor fi prezenți cu toții, strânși în jurul Împăratului slavei.

Mulți văzători cu duhul au văzut tronul slavei atât în zilele cele dintâi, cât și în zilele cele de pe urmă (Isaia 6:1; Daniel 7:9; Apocalipsa 4:2, 20:4). Acest tron semnifică puterile cerești peste care stăpânește Domnul. Este tronul slavei și al biruinței, pe care șade Tatăl ceresc și pe care S-a așezat Domnul Hristos după biruința Sa (Apocalipsa 3:21). O, ce măreață va fi venirea Domnului, însoțită de asemenea întâmplări neștiute și înfricoșătoare! În judecata sa limpede, proorocul Isaia a proorocit: „Căci Domnul vine în văpaie și carele Lui sunt ca o vijelie” (Isaia 66:15); la venirea Lui, Daniel a văzut că un râu de foc se vărsa și ieșea din El; mii de mii Îi slujeau și miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a așezat și cărțile au fost deschise. (Daniel 7:10)

Și când Domnul va veni întru slavă și va ședea pe tronul Său, atunci se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Mulți Părinți au pus întrebări despre locul în care Hristos va judeca toate neamurile. Citind pe Proorocul Ioil, ei au socotit că Judecata va avea loc în valea Iosafat, unde Împăratul Iosafat, fără nici un fel de luptă sau folosire de arme, a avut o biruință întregă asupra moabiților și amoniților, că nu a rămas viu nici un vrăjmaș (II Cronici 20). Și proorocul Ioil a spus: „Să se trezească toate neamurile și să vină în valea lui Iosafat, căci acolo voi așeza scaun de judecată pentru toate popoarele din jur” (Ioil 3:12). Poate că tronul Domnului se va așeza în acea vale,

Sf. Nicolae Velimirovici

dar nu există în toată lumea nici o vale în care să se poată aduna toate neamurile și popoarele, viii și morții de al începutul până la sfârșitul lumii, care vor ajunge până la multe miliarde. Întreaga suprafață a pământului, împreună cu toate oceanele,

nu au spațiu destul pentru toți oamenii care au trăit vreodată pe pământ, ca să poată sta laolaltă. Dacă aceasta ar fi doar o adunare a sufletelor, atunci este posibil ca valea lui Iosafat să-i poată cuprinde pe toți la un loc, dar cum adunarea oamenilor va fi în trup - deoarece morții vor învia în trupurile lor - atunci cuvintele prorocului trebuie înțelese în sens figurat. Valea lui Iosafat este lumea întreagă, de la răsăritul cel mai îndepărtat până la apusul cel mai îndepărtat; și, precum Dumnezeu Își arătase odinioară puterea și judecata Sa în valea lui Iosafat, tot așa Își va arăta și în ziua cea de pe urmă, aceeași putere și judecată asupra întregii omeniri.

Și-i va despărți pe unii de alții. Într-o clipă vor fi despărțiți toți cei adunați laolaltă - așa cum păstorul, cu glasul său, își trimite oile într-o parte și caprele în cealaltă - unii la stânga și alții la dreapta, ca printr-o forță magnetică fără putere de împotrivire, în asemenea chip că nimeni nu se va putea muta de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga.

Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. La început, Hristos Se numește Fiul Omului - adică Fiul lui Dumnezeu - și aici El Se numește Împărat, întrucât Lui Îi sunt date împărăția și puterea și slava. „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu”. Ei sunt cu adevărat binecuvântați, pe care Hristos îi numește binecuvântați, căci binecuvântarea lui Dumnezeu are în sine toate lucrurile bune și toată bucuria și harul cerului.

De ce nu spune Domnul „Binecuvântații Mei”, ci „Binecuvântații Tatălui Meu”? Pentru că El este numai Fiul Cel Unul Născut și nefăcut, din veșnicie și pentru veșnicie, și dreptii sunt, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, adoptați, și se fac astfel ca frați ai lui Hristos. Dumnezeu cheamă pe cei drepti să primească împărăția pe care le-a pregătit-o El de la întemeierea lumii. Aceasta înseamnă că Dumnezeu, chiar înainte de întemeierea lumii, pregătise împărăția pentru aceștia. Înainte de a-l face pe Adam, Dumnezeu pregătise pentru el totul în Rai. O împărăție întreagă, strălucind în lumină, care doar își aștepta împăratul. Atunci Dumnezeu l-a dus pe Adam în această împărăție și împărăția era desăvârșită. Așadar, Dumnezeu a pregătit împărăția pentru cei drepti chiar de la început. Aceasta își aștepta stăpânitorii, avându-L în frunte chiar pe Împăratul Hristos.

Chemând dreptii în împărăție, Judecătorul i-a lămurit de îndată, de ce El le dădea împărăția lor:

„Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mînc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine” La această lămurire minunată, dreptii au întrebau șovăielnic și cu sfială, când L-au văzut pe Împăratul flămând și însetat, gol și bolnav, și când au făcut ei toate astea pentru El. La acestea, Împăratul a dat încă un răspuns minunat: „Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.”

Toată această lămurire are două înțelesuri: unul de suprafață și unul de adâncime.

Înțelesul de suprafață este limpede pentru toți. Cel care hrănește pe cel flămând, dă să bea celui însetat, îmbracă pe cel gol și dă adăpost celui străin, a făcut aceasta Domnului. Cel care cercetează pe cei bolnavi sau pe cei din închisoare, a făcut aceasta Domnului. Pentru că se spune în Vechiul Testament: „Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și El îi va răsplăti fapta lui cea bună.” (Pilde 19:17). Domnul ne încearcă inimile noastre prin cei care caută ajutorul nostru. Domnul nu folosește nimic pentru El de la noi: El nu are nevoie de nimic. Cel care a făcut pâinea nu poate flămânzi, nici Cel care a făcut apa nu poate înseta. Cel care îmbracă întreaga Sa zidire nu poate fi gol, nici Cel care este izvorul sănătății nu poate fi bolnav, nici Cel care este Domnul domnilor nu poate fi lipsit de libertate. Dar El caută ca noi să facem mi-

lostenie, pentru ca, în felul acesta, să ne înmuiem și să ne înnobilăm inimile. În atotputernicia Sa, Dumnezeu poate într-o clipă să-i facă pe toți oamenii bogați și îndestulați, îmbrăcați și mulțumiți.

Dar El îi lasă pe oameni să cunoască foamea și setea, boala, suferința și sărăcia pentru două pricini: mai întâi, pentru că cei care rabdă aceste lucruri, își înmoaie și își înobilează inimile și se vor întoarce la Dumnezeu, slăvindu-L cu credință și rugăciune; și în al doilea rând, pentru că omul poate suferi pentru alții, se poate smeri pentru alții și poate ajunge la înțelegerea frățietății și unității tuturor oamenilor de pe pământ, prin Dumnezeul Cel viu, Ziditorul și Făcătorul a toate câte se află pe pământ. Domnul dorește să avem milă - milă mai presus de orice. Deoarece El știe că mila este calea prin care se poate reface credința în Dumnezeu, nădejdea în Dumnezeu și dragostea pentru Dumnezeu. Acesta este înțelesul de suprafață.

Înțelesul de adâncime privește spre Hristos, care se află în lăuntru nostru. În fiecare gând curat din mintea noastră, în fiecare simțire aleasă din inima noastră și în fiecare năzuință înaltă a sufletului nostru spre împlinirea lucrurilor celor bune, Hristos Se dezvăluie în noi prin puterea Duhului Sfânt. El numește toate aceste gânduri curate, simțiri alese și năzuințe înalte, frații Săi mici, sau cei mai mici frați ai Săi. El îi numește astfel, pentru că aceștia se află în noi într-o măsură foarte mică, față de măsura mare de spurcăciuni lumești, și de rău care se află în noi. Dacă mintea noastră flămânzește după Dumnezeu și noi o hrănim, noi L-am hrănit pe Hristos din lăuntru nostru; dacă inima noastră este lipsită de orice lucru bun și de orice lucru ales, adică este lipsită de Dumnezeu, și noi o îmbrăcăm, pe Hristos L-am îmbrăcat, Cel care se află în noi; dacă sufletul nostru este bolnav și încătușat de ființa noastră cea rea, de faptele noastre cele rele, și suntem conștienți de aceasta, și îl cercetăm, noi L-am cercetat pe Hristos care se află în noi. Pe scurt, dacă cealaltă ființă care se află în noi, care odinioară se mândrea că se sălășluiește acolo, și care este omul cel drept din noi, este stăpânit și umilit de diavol, și de omul păcătos din noi, și îl ocrotim pe omul cel drept, noi Îl ocrotim pe Hristos care se află în noi. Omul acesta drept care se află în noi este mic, mic de tot, iar păcătosul din noi este un adevărat Goliat. Dar acest om drept din lăuntru nostru este fratele mai mic al lui Hristos, iar păcătosul din noi este vrăjmașul lui Hristos, ca un uriaș, precum Goliat. Atunci, dacă noi

îl ocrotim pe omul cel drept din noi, dacă îl slobozim, îl întărim și îl aducem la lumină; dacă îl ridicăm deasupra celui păcătos, așa încât să-l stăpânească în chip desăvârșit pe cel păcătos, și am putea spune împreună cu Apostolul Pavel: „Și eu nu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20) - atunci ne vom numi binecuvântați și vom auzi cuvintele Împăratului la Judecata de Apoi: „Veniți, binecuvântații tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.”

Dar celor de la stânga, Judecătorul le va zice: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.” Judecata este înfricoșătoare, dar este dreaptă. Și astfel Împăratul cheamă pe cei dreپți la El, și lor le dă Împărăția, pe când pe păcătoși îi izgonește de la El și îi trimite în focul cel veșnic, în tovărășia rea a diavolului și a slujitorilor săi. (Sfântul Vasile cel Mare, în lucrarea sa Despre Judecata de Apoi [nr. 14], spune: „Dacă chinul cel veșnic are vreun sfârșit, atunci înseamnă că viața veșnică are sfârșit. Dar, cum nu este cu putință de închipuit că viața veșnică ar avea un sfârșit, atunci cum se poate închipui un sfârșit al chinurilor celor veșnice?”) Ceea ce nu spune Domnul este foarte important: faptul că focul cel veșnic este pregătit pentru cei păcătoși de la întemeierea lumii, tot așa cum și Împărăția este pregătită pentru cei dreپți. Ce înseamnă aceasta? Este foarte limpede faptul că Domnul a pregătit focul cel veșnic numai pentru diavol și îngerii aceluia, și că El a pregătit Împărăția pentru toți oamenii de la întemeierea lumii. Pentru că Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască (I Timotei 2:4; cf. Matei 18:14; Ioan 3:16; II Petru 3:9; Isaia 45:22) și pentru ca nici măcar unul să nu piară. De aceea, Dumnezeu nu i-a sortit pe oameni să piară, ci să se mântuiască; Dumnezeu nici nu a pregătit pentru ei dinainte focul diavolului, ci, El Și-a pregătit Împărăția Sa, și numai pe aceasta a pregătit-o. De aici este limpede faptul că gândesc greșit, cei care spun despre păcătos: „el este sortit să fie păcătos”. Dacă omul ar avea o astfel de sortire, aceasta nu ar fi de la Dumnezeu, ci numai de la omul însuși. Faptul că nu este sortire de la Dumnezeu, se vede din faptul că Dumnezeu nu a pregătit dinainte nici un loc anume pentru chinurile oamenilor, ci numai pentru diavol. De aceea, la Judecata de Apoi, Judecătorul cel drept nu va avea nici un loc anume unde să-i trimită pe păcătoși, decât numai împărăția întunecată a diavolului. Și faptul că aceasta este dreptatea Lui, ca Ju-

decătorul să-i trimită acolo, este limpede din faptul că aceștia, în timpul vieții lor pământești, au căzut de la Dumnezeu și s-au pus în slujba diavolului.

Rostind pedeapsa asupra păcătoșilor și punându-i la stânga Sa, Împăratul îi lămurește de îndată de ce ei sunt blestemați și de ce îi trimite în focul cel veșnic: „Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat.” Ei nu au făcut nici unul dintre aceste lucruri, pe care le-au făcut dreptii, de la dreapta Sa. Auzind aceste cuvinte ale Împăratului, păcătoșii au întrebat, întocmai ca și cei drepti: „Doamne, când Te-am văzut flămând sau însetat.” Domnul a răspuns: „Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.”

Toată această lămurire pe care a dat-o Împăratul păcătoșilor, are de asemenea două înțelesuri – unul de suprafață și unul de adâncime - la fel ca și în prima situație, când era vorba de cei drepti. Păcătoșii și-au întunecat mintea, și-au învățat inima și aveau gânduri rele față de frații lor de pe pământ, care erau flămânzi și însetați, goi, bolnavi și lipsiți de libertate. Cu mințile lor greoaie, ei nu erau în stare să înțeleagă faptul că Hristos îi chema la milostenie prin frații lor săraci și care se aflau în suferință. Inimile lor învățate nu se puteau înmuia de lacrimile altora. Nici exemplul lui Hristos și cel al sfinților Săi nu le puteau schimba sufletele lor cu scopurile cele rele, în suflete cu scopurile cele bune, și să săvârșească binele. Și astfel, fiind nemilostivi față de Hristos prin frații lor, ei erau nemilostivi față de Hristos. Ei dinadins nimiceau toate gândurile curate de îndată ce se formau, înlocuindu-le cu gânduri necurate și hulitoare; ei tăiau de la rădăcină toate simțămintele alese din inimile lor, de îndată ce se înfiripau, înlocuindu-le cu nemilostivire, patimă și iubirea de sine; cu grabă și cu hotărâre ei și-au înăbușit fiecare dorință de a face un lucru bun, care s-a înfiripat în sufletele lor – urmând poruncile lui Dumnezeu - și în locul lor și-au stârnit dorința de a face rău oamenilor, și de a păcătui spre mânierea lui Dumnezeu. Și astfel fratele cel mai mic al lui Hristos, care se afla în ei – cu alte cuvinte, omul cel drept din ei – a fost răstignit, omorât și îngropat și Goliat cel întunecat la culoare, pe care îl hrăniseră ei – adică omul cel nedrept din ei, sau chiar diavolul însuși – a rămas biruitor pe câmpul de luptă.

Ce poate face Dumnezeu cu unii ca aceștia? Îi poate primi în Împărăția Sa pe unii ca aceștia, care au izgonit cu totul această Împărăție din ei? Îi poate chema la El pe cei care au smuls din rădăcină toată asemenea cu Dumnezeu și care s-au arătat, atât în ascuns în inimile lor, cât și deschis în fața lumii, a fi vrăjmașii lui Dumnezeu și slugile diavolului? Nu; prin libera lor alegere, ei s-au făcut supușii diavolului și, la Judecata de Apoi, Judecătorul îi va trimite să țină tovărășie celor cu care, în timpul vieții s-au întovărășit în chip deschis – în focul cel veșnic, pregătit pentru diavol și slujitorii săi. Îndată după aceasta, acea judecată care va fi cel mai mare și totuși cel mai scurtă din istoria lumii zidite, va ajunge la capăt. Și vor merge aceștia (păcătoșii) la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică. Viața și chinuirea se împotrivesc aici una celeilalte. Acolo unde se află viață nu se află chinuire; acolo unde se află chinuire nu se află viață. Cu adevărat, împlinirea vieții înlătură chinuirea. Împărăția cea cerească dă împlinire vieții, în timp ce existența diavolului aduce chinuire și numai chinuire, fără viață, care vine de la Dumnezeu. Vedem în această viață pământească, cum sufletul omului celui păcătos, care are în el puțină viață (adică puțină Dumnezeire), este plin de mai multă chinuire decât sufletul omului celui drept, care are mai multă viață în el (adică mai multă Dumnezeire). După cum s-a spus bine în vremuri străvechi: „Nelegiuitul se chinuiește în toate zilele vieții sale. glasuri îngrozitoare fac larmă în urechile lui. el nu mai nădăjduiește să iasă din întuneric și își simte capul mereu sub sabie. zbuciumul și tulburarea îl strâng la mijloc și se aruncă asupra-i gata de împresurare, fiindcă a îndrăznit să-și îndrepte mâna împotriva lui Dumnezeu.” (Iov 15:20-25). Așadar, la vremea aceea, va fi pe pământ marea chinuire pentru păcătos. Și păcătosul îndură greu pînă și suferința cea mai mică din viața aceasta, față de omul cel drept, căci numai cel care are viața în sine poate îndura chinuirea, poate nesocoti suferința și poate trece peste tot răul din lume, și se poate bucura. Viața și bucuria nu se pot despărți. Chiar Iisus Hristos spune celor drepti, pe care lumea îi osândește, îi prigonește și le aduce ocări: „Bucurați-vă și vă veseliți!” (Matei 5:12).

Toată viața noastră pământească este numai o umbră palidă a vieții – a vieții adevărate, a vieții întregi – în Împărăția lui Dumnezeu, tot așa cum întreaga suferință de pe pământ este numai o umbră ștearsă a chinuirii îngrozitoare a păcătoșilor din iad. (În

Apophtegmata Patrum [colecția în ordine alfabetică a zicerilor Părinților Pustiei], am citit: Ei au întreat pe un oarecare bătrân mare: „Părinte, cum răbdați asemenea munci cu atâta răbdare?” Bătrânul a răspuns: „Toată munca mea din viața aceasta nu este nici măcar cât o singură zi de chinuire.”) Viața pe pământ – oricât de minunată ar putea fi – este amestecată cu suferință, pentru că aici nu există nici o împlinire a vieții; întrucât suferința de pe pământ – oricât de mare ar putea fi – este amestecată cu viață. Dar, la Înfricoșătoarea Judecată, viața va fi separată de chinuire. Și una și cealaltă vor fi veșnice. Înțelegerea noastră omenească nu poate să priceapă ce înseamnă această veșnicie. Cel care va avea bucuria de a vedea o clipă fața lui Dumnezeu, i se va părea ca și cum ar fi durat mii de ani; și cel care va fi chinuit o clipă de către diavolul în iad, i se va părea că sunt mii de ani. Pentru că timpul nu va mai fi așa cum îl cunoaștem noi – zi după noapte și noapte după zi - ci atunci va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o știe (Zaharia 14:7; cf. Apocalipsa 22.5). Nu va mai fi nici un alt soare decât numai Dumnezeu, și acest soare nu va răsări și nu va apune, ca veșnicia să se numere în zile, așa cum se socotește timpul acum. Bindecuvântații vor socoti veșnicia în termenii bucuriei lor și păcătoșii chinuiți vor socoti timpul în termenii chinuirilor lor.

Prin urmare, Domnul nostru Iisus Hristos a vorbit în felul acesta despre ultimul și cel mai mare eveniment care urmează să aibă loc în timp, la capătul veacurilor și în veșnicie. Si noi credem că toate acestea se vor întâmpla întocmai, mai întâi pentru că toate celelalte preziceri pe care le-a făcut Hristos s-au întâmplat întocmai și, în al doilea rând, pentru că El este cel mai mare prieten al nostru și adevărat Iubit al omnirii – și în iubirea desăvârșită nu există falsitate sau eroare. Iubirea desăvârșită conține adevărul desăvârșit. Dacă toate acestea nu urmau să se întâmple, El nu ne-ar fi spus despre acestea. Dar El nu ne-a spus despre aceasta pentru a-și demonstra cunoștințele Sale în fața oamenilor. Nu; El nu a căutat mărire la oameni (Ioan 5:41). El a spus totul pentru mântuirea noastră. Cel ce are înțelegere și care Îl mărturisește pe Domnul Hristos își poate da seama că trebuie să știe aceasta pentru a se mântui. Pentru că Domnul nu a făcut nimic, nici nu a rostit vreun cuvânt, nici nu a îngăduit

să I se întâmple ceva în timpul vieții Sale pe pământ care să nu fie pentru mântuirea noastră.

De aceea, să fim înțelepți și cu dreaptă socoteală, păstrând întotdeauna înaintea ochilor noștri duhovnicești chipul Înfricoșătoarei Judecăți. Acest chip a întors deja mulți păcătoși de pe calea pierzării pe calea mântuirii. Vremea noastră este scurtă și când se va sfârși nu va mai exista pocăință. În acest timp scurt, prin viața noastră, noi trebuie să luăm o hotărâre care va fi hotărâtoare pentru noi în veșnicie: vom fi așezați la dreapta, sau la stânga Împăratului slavei? Dumnezeu ne-a dat o sarcină mică și simplă, dar răsplata și pedeapsa sunt imense, mergând dincolo de puterea omului de a spune aceasta prin cuvinte.

Atunci să nu mai pierdem nici măcar o singură zi, pentru că fiecare zi poate să fie ultima și poate fi hotărâtoare; fiecare zi poate aduce pierirea acestei lumi și zorile Zilei celei îndelung așteptate. (Sfântul Grigorie Dialogul spune: „Stă scris: «Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu?»” [Iacov 4:4]. Înseamnă că cel care nu se bucură la apropierea sfârșitului lumii, arată că el este prietenul acesteia, și de aceea el este vrăjmașul lui Dumnezeu. Dar aceste gânduri sunt departe de credincioși, de cei ce știu prin credință că mai există și o altă viață și pe care o doresc cu adevărat.” [Omilia la Evanghelie, Cartea I, Omilia 1: Despre semnele sfârșitului lumii]).

Poate că nu ne vom rușina în Ziua Măniei Domnului; înaintea Domnului și înaintea mulțimilor de îngeri ai Săi și a multor bilioane de oameni drepti și sfinți. Poate că nu vom fi alungați pentru veșnicie de Domnul și de îngerii și sfinții Săi și de rudeniile și prietenii noștri, care se vor afla de-a dreapta. Dar, împreună cu mulțimile nenumărate și strălucitoare de îngeri și de oameni drepti, să cântăm laude de bucurie și de biruință: „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot! Aliluia!” Dimpreună cu toate cetele cerești să-L slăvim pe Domnul și Mântuitorul nostru, Fiul, Cel Unul născut, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt – Treimea cea de o ființă și nedespărțită, în vecii vecilor. Amin.

**Predică la Duminica lăsatului sec de carne –
a înfricoșătoarei Judecăți –
Sfântul Nicolae Velimirovici, doxologia.ro**

GÂNDUL ZILEI

Adevărata pocăință este schimbarea minții pentru propriile acțiuni, o schimbare a vieții morale, o schimbare spre mai bine, o lepădare totală de viața anterioară și de păcat, o dorință neclintită de practicare a virtuților, o unificare desăvârșită a propriilor voiri cu voia dumnezeiască. De aceea, pocăința este renașterea morală a omului și punctul de plecare pentru o viață nouă și virtuoaasă.

SFÂNTUL IERARH NECTARIE TAUMATURGUL DE LA EGHINA

